

Číslo jednací: 3Cmo 367/2010-101

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců Mgr. Michaely Kudějové a Mgr. Jiřího Čurdy v právní věci žalobce xxxxxxxxx, bytem xxxxxxxxx, zastoupeného xxxxxxxxx, advokátem se sídlem xxxxxxxxx, proti žalovanému xxxxxxxxx s.r.o., se sídlem xxxxxxxxx, IČ xxxxxxxxx, zastoupenému xxxxxxxxx, advokátem se sídlem xxxxxxxxx, o zrušení rozhodčího nálezu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky sp.zn. Rsp xxxxxxxxx ze dne xxxxxxxxx, k odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. září 2010, č.j. 6 Cm 82/2010-68, t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že žaloba o zrušení rozhodčího nálezu vydaného Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře a Agrární komoře České republiky ze dne xxxxxxxxx, sp.zn. Rsp xxxxxxxxx, se zamítá.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 11.880,- Kč a na náhradu nákladů odvolacího řízení 12.520,- Kč, to vše k rukám advokáta xxxxxxxxx do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem, výrokem I., zrušil rozhodčí nález vydaný Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále „Rozhodčí soud“) ze dne xxxxxxxxx, sp.zn. Rsp xxxxxxxxx (dále „Rozhodčí nález“) a o nákladech řízení rozhodl tak, že žalovanému uložil povinnost tyto nahradit žalobci v částce 15.196,- Kč k rukám advokáta xxxxxxxxx, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Při svém rozhodování vyšel soud prvního stupně z tvrzení žalobce, který k odůvodnění návrhu na zrušení Rozhodčího nálezu uvedl, že napadeným Rozhodčím nálezem mu bylo jakožto žalovanému uloženo zdržet se jakékoliv dispozice s doménovým jménem „xxxxxxx.cz“ a dále mu byla uložena povinnost zaplatit žalovanému (v rozhodčím řízení v postavení žalobce) náhradu nákladů řízení v částce 140.658,- Kč. Uvedl, že se zrušení Rozhodčího nálezu domáhá z důvodu uvedeného v ustanovení § 31 písm. b/ zákona č. 216/1994 Sb., když rozhodčí smlouva nebyla nikdy mezi účastníky uzavřena a nebyla proto v daném případě dána pravomoc Rozhodčího soudu. Uvedl dále, že nesouhlasí s názorem Rozhodčího soudu, který vyslovil v souvislosti s rozhodnutím o jeho námitce nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu, když ten uzavřel, že pravomoc Rozhodčího soudu je založena na tzv. rozhodčí veřejné nabídce obsažené v čl. 18.1 Pravidel registrace doménových jmen v doméně „cz“, vydaných sdružením CZ.NIC. Dle žalobce je rozhodčí smlouva, koncipovaná dle veřejné rozhodčí nabídky, smlouvou neplatnou z důvodu nedostatku vůle strany, která má registrovanou doménu. Uvedl, že nelze přijmout názor, obsažený v Rozhodčím nálezu, o tom, že rozhodčí smlouva je uzavírána procesním úkonem, tj. zahájením řízení u Rozhodčího soudu. Projev vůle uzavírat jakoukoliv smlouvu musí být, dle žalobce, adresován straně sporu a nikoliv rozhodčímu soudu. Tvrdil, že rozhodčí smlouvu nelze uzavřít veřejnou rozhodčí nabídkou, a že čl. 2.1. Pravidel alternativního řešení sporů sdružení CZ.NIC, není rozhodčí doložkou. Uvedl, že k uzavření rozhodčí smlouvy musí dojít v souladu s ust. § 2 a 3 zákona č. 216/1994 Sb., nicméně základní zákonné podmínky dobrovolnosti (§ 2) a písemnosti (§ 3) v

řešením případě, dle žalobce, naplněny nebyly. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby byl Rozhodčí nález zrušen.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl, že by zde existovaly důvody pro zrušení vydaného Rozhodčího nálezu. K žalobcem namítané existenci důvodu pro zrušení Rozhodčího nálezu dle § 31 písm. b/ zák. č. 216/1994 Sb., konkrétně k neplatnosti rozhodčí smlouvy, uvedl, že rozhodčí smlouva byla mezi účastníky uzavřena platně a ve smyslu ust. § 2 a § 3 zák. č. 216/1994 Sb. Zdůraznil, že žalobce si doménu xxxxxxxx.cz registroval dobrovolně; při registraci tohoto doménového jména, stejně tak i při případných prodlužováních registrace dobrovolně, dostatečně určitě a vážně, vyslovil souhlas s aktuálním zněním Pravidel registrace doménových jmen v doméně „cz“. Akceptací těchto pravidel učinil žalobce tzv. veřejnou rozhodčí nabídku, která byla žalovaným akceptována podáním žaloby k Rozhodčímu soudu. Došlo tak mezi účastníky řízení k platnému uzavření rozhodčí smlouvy, a to okamžikem, kdy žalovaný řádně akceptoval veřejnou rozhodčí nabídku žalobce. V rámci své obrany upozornil na usnesení Rozhodčího soudu ze dne 22.2.2007, sp.zn. Rsp 851/06, ve kterém se Rozhodčí soud již zabýval otázkou pravomoci (příslušnosti) rozhodčího soudu ve sporu o doménu „cz“ a dospěl k závěru, že „držitel doménového jména se neodvolatelně veřejně podrobuje pravomoci rozhodčího soudu dle jeho Řádu uveřejněného v Obchodním věstníku, ve věci majetkového sporu, o němž lze uzavřít smír, v němž třetí osoba napadne doménové jméno držitele, zařazené v elektronické databázi doménových jmen v národní doméně „cz“, spravované sdružením CZ.NIC, pokud třetí osoba písemně projeví vůči držiteli vůli podrobit se pravomoci tohoto rozhodčího soudu v dané věci, zejména tím, že písemně zahájí spor u rozhodčího soudu podáním žaloby v dané věci“. Ze všech uvedených důvodů navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Soud prvního stupně uplatněný nárok posoudil dle příslušných ustanovení zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZRŘ“), dále podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ObchZ“) a podle příslušných ustanovení občanského zákoníku (zákon 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ObčZ“) a dospěl k závěru, že rozhodčí veřejná nabídka, koncipovaná v čl. 18.1. Pravidel a postupů pro registraci doménových jmen „cz“ (dále jen „Pravidla“) není v souladu s kogentními ustanoveními §§ 276-280 ObchZ, rozhodčí smlouva proto nemůže být takto uzavřena a shledal tedy naplnění jednoho ze zákonných důvodů pro zrušení Rozhodčího nálezu, a to konkrétně dle ust. § 31 písm. b/ ZRŘ. V řízení bylo prokázáno, že byl dne xxxxxxxx vydán Rozhodčí nález Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, sp.zn. Rsp xxxxxxxx, a to na základě žaloby ze dne xxxxxxxx, podané žalovaným (v rozhodčím řízení žalobcem), kterou požadoval uložení povinnosti žalobci (v rozhodčím řízení žalovanému č. 1) zdržet se jakékoliv dispozice s doménovým jménem xxxxxxxx.cz. Bylo dále prokázáno, že Rozhodčí soud této žalobě ve vztahu k žalobci (v rozhodčím řízení žalovanému č. 1) vyhověl a povinnost zdržet se jakékoliv dispozice s tímto doménovým jménem žalobci uložil. Bylo dále prokázáno, že Rozhodčí soud v odůvodnění svého nálezu uvedl, že jeho pravomoc je vůči žalobci (v rozhodčím řízení žalovanému č. 1) dána, a to na základě rozhodčí veřejné nabídky obsažené v článku 18.1. Pravidel, když tato Pravidla představují smlouvu mezi držitelem registrace a sdružením CZ.NIC, navíc představují smluvní závazek držitele doménového jména ve prospěch třetí strany – žalobce ve sporu ohledně doménového jména, podřídit se pravomoci rozhodčího soudu. V řízení bylo dále prokázáno, že Pravidla se zabývají řešením sporů o doménová jména, a to jak sporů mezi sdružením CZ.NIC a držitelem doménového jména, tak sporů mezi držitelem doménového jména a třetí osobou. Bylo dále prokázáno, že tento dokument obsahuje tzv.

rozhodčí veřejnou nabídku. Dále bylo prokázáno, že se Rozhodčí soud ve svém usnesení ze dne 22.2.2007, sp.zn. Rsp 851/06, již zabýval svou pravomocí vyplývající z čl. 18.1. Pravidel a uvedl, že Pravidla obsahují pro řešení všech sporů týkajících se doménových jmen ust. čl. 18 – tzv. „Rozhodčí veřejnou nabídku“ jako možnost uzavření rozhodčí smlouvy formou rozhodčí doložky pro spory majetkové, způsobilé k uzavření smíru, jež vznikly mezi třetí osobou a držitelem doménového jména zařazeného do národní databáze. Článek 18 Pravidel obsahuje neodvolatelný návrh na uzavření rozhodčí smlouvy o přesně vymezeném obsahu (vymezení předmětu rozhodčí smlouvy), který je určen blíže neurčenému okruhu osob (je tedy určen veřejnosti). Jde o veřejný návrh na uzavření rozhodčí smlouvy jako účinného nástroje předpokládajícího řešení daného druhu sporů v rozhodčím řízení. Souhlas držitele doménového jména jako strany takového sporu k jeho řešení rozhodčím soudem je dán jeho souhlasem v rámci žádosti o registraci doménového jména. Jakmile se daná třetí strana s touto ofertou seznámí, splňuje tato oferta obecné požadavky pro uzavírání smluv ve smyslu ust. § 43a občanského zákoníku, kdy podle čl. 18 Pravidel je oferta držitele doménového jména neodvolatelná – trvá po celou dobu registrace příslušného doménového jména a o celou dobu může být tato oferta akceptována příslušnou třetí osobou. V řízení v neposlední řadě bylo prokázáno i to, že žalobce si u zájmového sdružení právnických osob CZ.NIC, jakožto správce doménových jmen v národní doméně „cz“, zaregistroval doménové jméno xxxxxxxx.cz, a to na základě Pravidel, se kterými souhlasil. Soud prvního stupně po citaci příslušných zákonných ustanovení dospěl k závěru, že rozhodčí smlouva, uzavřená mezi účastníky řízení formou rozhodčí veřejné nabídky, je neplatná. Soud prvního stupně k odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že hmotněprávní úprava uzavření smlouvy, obsažená v ust. § 43 ObčZ, veřejný návrh na uzavření smlouvy nezná a je proto třeba vycházet z hmotněprávní úpravy, uvedené v ust. § 276-280 ObchZ, s tím, že se jedná o kogentní ustanovení. Soud prvního stupně proto vycházel zejména z úpravy obsažené v ust. §§ 278 a 279 ObchZ, když z těchto ustanovení plyne, že osoba, která hodlá veřejný návrh na uzavření smlouvy přijmout, musí tuto skutečnost navrhovateli veřejného návrhu v určité lhůtě oznámit a navrhovatel musí této osobě uzavření smlouvy potvrdit. Dle soudu prvního stupně pokud by tedy držitel doménového jména toto jméno zaregistroval u sdružení CZ.NIC a podrobil se jeho Pravidlům, čímž by zároveň projevil vůli ve vztahu k neurčitému počtu osob uzavřít s nimi rozhodčí smlouvu pro případ řešení sporů, vzniklých z registrace domény, musela by třetí osoba, která by byla registrací doménového jména držitelem tohoto jména dotčena, tomuto držiteli jakožto navrhovateli oznámit, že veřejný návrh na uzavření smlouvy přijímá a navrhovatel by jí musel uzavření smlouvy potvrdit. Pak by bylo možné uvažovat o uzavření rozhodčí smlouvy formou veřejné rozhodčí nabídky, avšak oznámení třetí osoby se dle soudu prvního stupně nemůže stát formou podání žaloby k rozhodčímu soudu. V takovém případě chybí konsenzus, tj. vzájemná shoda vůle navrhovatele smlouvy a jeho akceptanta. Dospěl proto, jak již výše uvedeno k závěru, že rozhodčí smlouva uzavřená mezi účastníky řízení je neplatná. Z těchto důvodů soud proto vyhověl žalobě na zrušení Rozhodčího nálezu, výrok o nákladech řízení pak odůvodnil odkazem na ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu.

Proti rozsudku v celém jeho rozsahu podal včas odvolání žalovaný, a to z důvodu, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci (ust. § 205 odst. 2 písm. g/ občanského soudního řádu). Nesprávně soud prvního stupně dle žalovaného dospěl k závěru, že tzv. rozhodčí veřejná nabídka obsažená v čl. 18 odst. 1 Pravidel (ve znění v době zahájení sporu před Rozhodčím soudem) je veřejným návrhem na uzavření smlouvy. Uvedl, že Pravidla představují smlouvu mezi držitelem registrace a sdružením CZ.NIC a zároveň představují smluvní závazek držitele

doménového jména ve prospěch třetí strany – žalobce ve sporu ohledně tohoto doménového jména, podřídit se pravomoci Rozhodčího soudu v případech jež předpokládá rozhodčí veřejná nabídka, obsažená v čl. 18 odst. 1 Pravidel. Dle žalovaného se tento smluvní vztah řídí ust. § 50 ObčZ. Třetí strana – ve prospěch níž se držitel doménového jména zavazuje - je na základě objektivních znaků uvedených v příslušném smluvním závazku určitelná. Rozhodčí smlouva je pak uzavřena, jakmile dojde k podání žaloby k Rozhodčímu soudu. Rozhodné dle žalovaného v projednávané věci je, že žalobce vyslovil opakovaně souhlas s Pravidly a dále, že akceptoval rozhodčí veřejnou nabídku. Ze všech výše uvedených důvodů navrhl, aby Vrchní soud v Praze změnil napadené rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalovaného uvedl, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za správný a navrhl, aby byl proto potvrzen. Upozornil pouze na skutečnost, že soud prvního stupně, zabývající se posouzením postupu při uzavírání smluv podle ust. § 43 ObčZ, nebral v úvahu další námitky žalobce, týkající se zejména postavení CZ.NIC, dále autonomie vůle jednajícího (zde žalobce). Připomněl, že odsouhlasení Pravidel lze vyložit jako odsouhlasení tzv. formulářové smlouvy, kdy neměl možnost jakkoliv do znění smlouvy zasáhnout. Uvedl, že čl. 18 odst. 1 Pravidel je formulován jako veřejná neodvolatelná nabídka pro uzavření rozhodčí smlouvy a je ji třeba i takto posuzovat, správně tedy soud prvního stupně vycházel při svém rozhodování z ust. § 43a odst. 1 ObčZ, když občanský zákoník veřejnou a neodvolatelnou nabídku v této úpravě nezná. Správně soud prvního stupně také přistoupil k použití a výkladu příslušné úpravy, obsažené v obchodním zákoníku. Zdůraznil, že vztah mezi žalobcem a třetí osobou nelze vyložit jako smlouvu uzavíranou ve prospěch třetí osoby. Chybí i určitost osoby, ve prospěch které by byla taková smlouva uzavírána. V ostatním odkázal na své shrnutí, učiněné dne 9.9.2010 před soudem prvního stupně.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. občanského soudního řádu – zák. č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů /dále jen „o.s.ř.“/, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu ve věci samé a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné.

Předně je třeba uvést, že odvolací soud převzal pro odvolací řízení veškerá skutková zjištění soudu prvního stupně, a to i vzhledem k tomu, že účastníci před ním učinili tato skutková zjištění nespornými, včetně rozhodného znění Pravidel pro registraci doménových jmen, průběhu řízení před Rozhodčím soudem. Nicméně již zde lze uvést, že nelze se ztotožnit s výsledným hodnocením skutkovým i právním soudu prvního stupně, především pak se závěrem, že je dán žalobcem uplatněný zákonný důvod pro zrušení rozhodčího nálezu soudem.

Předmětem odvolacího řízení je žalobcem uplatněný požadavek na zrušení rozhodčího nálezu Rsp xxxxxxxx, vydaného dne xxxxxxxx Rozhodčím soudem, a to z důvodu uvedeného v ust. § 31 písm. b/ ZRŘ, tedy pro nedostatek pravomoci Rozhodčího soudu k rozhodnutí věci z důvodu, že nebyla mezi účastníky platně uzavřena rozhodčí smlouva. Žalobce tvrdil, že mezi účastníky žádná smlouva uzavřena nebyla, pokud pak by měla být pravomoc Rozhodčího soudu založena tzv. veřejnou rozhodčí nabídkou dle čl. 18.1 Pravidel registrace doménových jmen v doméně .cz, pak tato nevyjadřuje vůli žalobce a ostatně schází zde souhlasné projevy vůle účastníků v intencích § 2 a § 3 ZRŘ. Soud prvního stupně po zhodnocení úkonů, jež předcházely podání žaloby u Rozhodčího soudu a samotného tohoto úkonu, po výkladu právní úpravy uzavírání smluv dle občanského zákoníku, uzavřel, že „úprava v občanském zákoníku tedy vychází z toho, že ve všech případech je smlouva uzavírána mezi určitými osobami na základě určitého, adresně daného návrhu.“ Tomu však dle něho

úkony související se zahájením řízení (tj. uzavření smlouvy, jejímž obsahem jsou i Pravidla registrace, mezi žalobcem a registrátorem, podání žaloby u Rozhodčího soudu žalovaným) neodpovídají, proto lze uvažovat pouze o uzavření smlouvy dle právní úpravy veřejného návrhu na uzavření smlouvy podle § 276-280 ObchZ. Použití této úpravy však předpokládá, že třetí osoba (jež byla registrací doménového jména dotčena ve svých právech) musí oznámit držiteli doménového jména, že jeho veřejný návrh přijímá a navrhovatel by jí musel uzavření smlouvy potvrdit. Jen v takovém případě by bylo možné o uzavření rozhodčí smlouvy uvažovat, protože se tak však nestalo a oznámení třetí osoby se nemůže stát formou podání žaloby k Rozhodčímu soudu, chybí konsenzus navrhovatele smlouvy a jejího akceptanta. Rozhodčí smlouva tak ani podle kogentní úpravy § 276 až 280 ObchZ, jak soud prvního stupně uzavřel, nevznikla.

S tímto posouzením rozhodných právních úkonů a výkladem právní úpravy ObchZ se však odvolací soud neztotožnil, neboť dle jeho názoru spočívá na nesprávném výkladu ustanovení § 278 ObchZ, totiž, že na základě veřejné nabídky vzniká vždy smlouva až potvrzením přijetí tím, kdo veřejný návrh učinil. Ustanovení § 278 ObchZ však stanoví nejprve, že smlouva je uzavřena s osobou, která v souladu s obsahem veřejného návrhu a ve lhůtě v něm stanovené, jinak ve lhůtě přiměřené, nejdříve navrhovateli oznámí, že návrh přijímá a navrhovatel jí uzavření smlouvy potvrdí. Dále pak stanoví, že přijme-li veřejný návrh současně několik osob, může navrhovatel zvolit, kterému příjemci uzavření smlouvy potvrdí. Je sice pravda, že z čistě slovního výkladu by bylo možno dovozovat, že teprve potvrzením smlouva vzniká, ale to odporuje logickému výkladu a smyslu zákona. Rozhodující je tedy teleologický výklad ve vazbě na následující ustanovení § 279 ObchZ. Podle toho je třeba oba případy rozlišovat. V prvním případě podle názoru odvolacího soudu vzniká smlouva již tím, že návrh je přijat – obecně tím, kdo přijal první, resp. jehož přijetí jako první navrhovateli došlo, což na daný případ nedopadá, protože návrh je dán všem, kdo mají za to, že jsou registrací doménového jména dotčeni a potvrzení je pak jen deklaratorním úkonem o vzniku smlouvy. Ustanovení § 278 ObchZ je totiž nutno vykládat v souvislosti s ustanovením § 279 ObchZ, které upravuje důsledek toho, že navrhovatel porušil povinnost potvrdit přijetí návrhu bez zbytečného odkladu tak, že v takovém případě má příjemce možnost uzavření smlouvy odmítnout. Je logické, že potvrzení je nutné tehdy, jestliže má vzniknout jen jedna smlouva a příjemci musí být potvrzeno, že to byl on, kdo přijal návrh první. To však v daném případě nepadá v úvahu, protože návrh je dán vůči každému, kdo má za to, že je ve svých právech registrací doménového jména navrhovatelem dotčen, a příjemce tedy bezpečně ví, že smlouva vznikla (srovnej k tomu stanovisko komentáře: Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání, C.H.Beck 2010, str.929). Není-li potvrzení dáno, nemá to tedy vliv na platnost uzavření smlouvy, ale jen vzniká právo uzavření smlouvy odmítnout. Teprve ve druhém upraveném případě, kdy dojde několik přijetí současně, má navrhovatel právo volby a smlouva vzniká až potvrzením o jejím vzniku.

Pokud jde o náležitosti veřejného návrhu, pak ten v daném případě splňuje podmínky dané v obchodním zákoníku v § 276 a není na závadu, že je dán a spojen s určitou žádostí o registraci, neboť s touto registrací a tedy také s veřejným návrhem (jako součástí Pravidel) jsou všichni registrovaní účastníci sítě, zájemci o registraci doménových jmen i další uživatelé seznámeni. Veřejný návrh vyhlášený jako součást podmínek v návrhu na registraci doménového jména je v souladu s úpravou uzavření rozhodčí smlouvy, dané v § 3 odst.2 zákona 216/1964 Sb., o rozhodčím řízení. Lhůtu přijetí podáním žaloby u Rozhodčího soudu je v daném případě nutno rovněž považovat za přiměřenou, neboť v těchto případech záleží přiměřenost na tom, kdy a za jakých okolností k podání žaloby došlo,

příčemž sama žaloba „příjemce návrhu“ a její následné doručení „navrhovateli“, tj. osobě činící veřejný návrh, vyhovuje „oznámení o přijetí návrhu“.

Z uvedeného vyplývá, že postup předvídaný v úpravě § 276 až 280 ObchZ byl naplněn a k uzavření rozhodčí smlouvy proto platně došlo. Již z tohoto důvodu závěry soudu prvního stupně neobstojí.

Odvolací soud má však vedle toho za to, že neobstojí ani závěr soudu, jenž vylučoval obecnou úpravu uzavírání smluv dle občanského zákoníku pro danou věc, a to vzhledem k povaze vztahů, jež se zde registrací doménového jména vytvářejí. Je nepochybné, že smluvní vztah zde vzniká mezi registrátorem a registrujícím a že součástí převzatých smluvních ujednání je i onen závazek podřídit se pravomoci Rozhodčího soudu, pokud třetí osoba – dotčená registrací doménového jména ve svých právech – u něho žalobou zahájí řízení. Odvolací soud má za to, že nic zde nebrání posoudit daný právní vztah v onom takto vymezeném rozsahu jako smlouvu uzavřenou ve prospěch třetího (§ 50 ObčZ). Z právní úpravy plyne, že tato třetí osoba je ze smlouvy oprávněna okamžikem, kdy s ní projeví souhlas. Není přitom třeba, aby třetí osoba byla individuálně určena, postačí, je-li určena dostatečně objektivními skutečnostmi, na jejichž základě může být individualizována (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 33 Odo 824/2005 z 30.11.2005, publik. na webových stránkách tohoto soudu). I z tohoto pohledu zákonné úpravě vyhovuje projevení souhlasu se smlouvou podáním žaloby u Rozhodčího soudu třetí osobou, jež je určena tak, že je to osoba, jež má za to, že je registrací daného doménového jména dotčena a proto zahajuje řízení u Rozhodčího soudu proti registrujícímu.

K dalším důvodům, žalobcem uváděným k podpoře jeho stanoviska o „vnucení“ – tj. nikoli dobrovolnému přijetí Pravidel registrace, a tím tedy i učinění návrhu rozhodčí smlouvy, je třeba uvést, že dle názoru odvolacího soudu tyto námitky žalobce nejsou oprávněné.

Za situace, jež zde historicky vznikla a je akceptována i v celosvětovém měřítku, kdy státní moc rezignovala na případnou právní regulaci doménových jmen, jejich přihlašování a kontrolu, zda nedochází registrací k zásahům do práv třetích osob, je tato „regulace“ plně v rovině soukromoprávní, přičemž vzhledem k obrovskému množství doménových jmen a dosavadnímu v podstatě bezproblémovému zajištění fungování celého systému Internetu jeví se oddělení režimů tvorby a správy národních a nadnárodních domén od státu a předání nestátním institucím jako účelné (srovnej např. R.Pelikánová – K.Čermák, Jr.: Právní aspekty doménových jmen, Linde Praha, a.s., 2000, str. 93 a násl., Uplatňování doménových jmen v rámci podnikatelských aktivit, Sborník z konference, VŠVSMV, 2007, str. 9 a násl.), to platí i o tuzemském prostředí a postavení zájmového sdružení CZ.NIC jako správci národní domény .cz. Obecným rysem, jenž zde je třeba hodnotit jako vhodný a účelný vzhledem k rychlosti rozhodování případných sporů a odbornosti rozhodců, je také předání případných sporů o doménová jména z valné části rozhodcům (srovnej str. 99 a násl., resp. str. 104 a násl. výše uvedených publikací). S tímto trendem je i v souladu snaha tuzemského regulátora CZ.NIC, z.s.p.o., tyto spory předat rozhodcům (v daném případě Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR), tedy i znění předmětného článku Pravidel registrace doménových jmen.

Podstatné zde je z hlediska projevu vůle registrujícího, pokud jde o tato Pravidla registrace a jejich článek 18.1, že případný zájemce o doménové jméno má vždy možnost volby, zda vůbec hodlá se prezentovat na Internetu či nikoli, dále má – vzhledem k specifice Internetu - volbu v tom, jaké prostředí (vrcholovou doménu) k tomu zvolí, tj. zda doménu národní českou či jinou národní, doménu Společenství .eu, popř. vrcholovou generickou doménu, jako např. .com, .net., .org, atd.

Žalobce dobrovolně zvolil doménové jméno v prostředí národní domény .cz, a to při vědomí Pravidel registrace doménových jmen v této národní doméně, o své vůli prodlužoval trvání registrace svého doménového jména a opakovaně tak akceptoval i znění Pravidel, včetně znění návrhu rozhodčí smlouvy. Nabyt tak možnost doménové jméno v národní doméně držet, užívat, disponovat s ním a především umístit pod ním na webové stránky svou prezentaci – a také tuto možnost i využil. Pokud pak nyní žalobce vznáší námitky výlučně k onomu článku 18.1 Pravidel a tvrdí, že jej nepřijal, není v souladu s jeho vůlí, je neplatný, atd., pak nelze jim přiznat váhu.

Z uvedeného posouzení rozhodných právních úkonů je třeba tedy dovodit, že mezi účastníky tohoto řízení byla platně rozhodčí smlouva podle § 2 a § 3 ZRŘ uzavřena a pravomoc Rozhodčího soudu k rozhodnutí jemu předložené věci byla dána. Pokud pak v žalobě na zrušení rozhodčího nálezu byl uplatněn důvod podle § 31 písm. b/ ZRŘ právě pro nedostatek pravomoci Rozhodčího soudu pro neplatnost či neexistenci rozhodčí smlouvy, pak takový důvod odvolací soud neshledal. Pokud tedy soud prvního stupně výrokem I. vyhověl žalobě na zrušení Rozhodčího nálezu Rozhodčího soudu sp.zn. Rsp xxx/xx ze dne 27.11.2007, pak rozhodl nesprávně a odvolací soud ze shora uvedených důvodů, k odvolání žalovaného, podle ust. § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil tento výrok tak, že žalobu zamítl.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, rozhodl v souladu s ust. § 224 odst. 2 o.s.ř. nově o nákladech řízení u soudu prvního stupně, a to podle § 224 odst. 1 a ust. § 137 a § 142 odst. 1 o.s.ř., s tím, že plně úspěšnému žalovanému přiznal na jejich náhradu částku 11.880,- Kč. Ta sestává z odměny za právní zastoupení ve výši 9.000,- Kč dle § 8 vyhl. č. 484/2000 Sb., 3 paušálních náhrad hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (300,- Kč za jeden úkon právní služby), spolu se zvýšením o 20 % DPH ve výši 1.980,- Kč.

O nákladech odvolacího řízení pak odvolací soud rozhodl podle jeho výsledku dle ust. § 224 odst. 1, § 137 a § 142 odst. 1 o.s.ř., s tím, že plně úspěšnému žalovanému přiznal na jejich náhradu částku 12.520,- Kč. Ta sestává ze zaplaceného soudního poplatku z odvolání ve výši 1.000,- Kč, odměny za právní zastoupení ve výši 9.000,- Kč dle § 8 vyhl. č. 484/2000 Sb., dvou paušálních náhrad hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (300,- Kč za jeden úkon právní služby), spolu se zvýšením o 20 % DPH ve výši 1.920,- Kč.

Poučení: Proti měnícímu výroku ve věci samé lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 27. dubna 2011